

šestim družinam njih očete. — Pozneje je bil imenovan za nadzornika vseh vojaških bolnišnic. Leta 1809 je sam stregel na Velehradu nekemu bolniku, ki je imel vročinsko bolezen. Kmalu potem je sam zbolel za to boleznijo in umrl. Vse svoje žive dni je pomagal potrebnemu bližnjiku in zanj je dal tudi svoje življenje. Bog mu je povrnil!

Svetniki — ljubitelji in ljubljenci živalij.

(Po Fr. Lindenu priobčuje Jos. Volc.)

X.

Janezu, učencu opata Pavla, pripovedujejo, da je bil takó ponižen in pokoren, da ni nikdar ugovarjal ali mrmral, naj mu je predstojnik naložil še takó težka opravila. Nekoč je bil poslan v oddaljeno vas po opravkih. V okolici pa se je ondaj potikala silno divja levinja. Janez se brez ugovora napoti v kraj, kamor mu je bilo ukazano, a predno odide, reče svojemu opatu: »Oče, čul sem praviti, da se klati po onih krajih divja levinja.« Šaljivo mu dé opat: »Če te napade, zgrabi jo, zveži in sèm pripelji.« — Tjã gredočemu se Janezu ni hudó godilo; a ko se je vračal in dospel na ono nevarno mesto, plane nanj levinja iz zatišja. Janez jo zgrabi, meneč jo zvezati, a zver se iztrga in zbeži. Janez steče za njo kličóč: »Moj opat mi je zapovedal, da te zvežem in k njemu pripeljem!« Zver se ustavi; Janez jo zveže in odvede s seboj.

Mračilo se je že, a Janeza še ni bilo domov. Opata je skrbelo in žal mu je bilo, da je učenca poslal v tako nevaren kraj. Pa glej! Kar stopi pred opata Janez z levinjo na motvozu. »Oče, tu sem ti privèl levinjo, kakor si mi ukazal.« Ume se, kako se je opat zavzel, videč pred seboj divjo zver. Zahvalil je Boga, ki je blagovolil čudežno rešiti učenca. Da bi se mu pa Janez ne prevzel, marveč še nadalje kot doslej ostal ponižen, zato mu reče: »Kako nepremišljeno ravnaš, da vodiš divjo zver s seboj; odveži jo in spusti, da gre, kamor ji drago!«

XI.

Neki drug opat je poslal nekoč po dveh dečkih jedil drugemu oddaljenemu puščavniku. Starejši deček je bil star petnajst, mlajši dvanajst let. Opravila sta, kar jima je bilo naročeno. Vračaje se pa srečata kačo, ki je bila čudovito lepa. Dečka se kače ne ustrašita, ko se jima približa in vije ob nogah. Mlajši deček jo prime in spravi v žep. V samostan prišedši, dečka vesela brate pozdravita in mlajši kot zmagovalec zavedno položi kačo pred nje. Vsi se začudijo in hvalijo dečka zbog njegove neustrašenosti. Opat pa, razsvetljen od Boga, dečka ni pohvalil, marveč ostro zavrnil, ker ni Bogu dal časti, marveč čudezni dogodjaj sebi pripisal.

XII.

Cerkveni pisatelj Sulpicius Severus (u. 410), ki je s svojimi tovariši prebival v egiptovskih puščah, tó-le pripoveduje:

Nekoč smo obiskali starega puščavnika. Po kosilu nas je starček povabil k bližnji palmi. Tja prišedši zagledamo prestrašeni veliko levinjo. Pobožni puščavnik pa se ji bliža brez strahu, mi pa smo mu z daleč sledili. Na povelje starčkovsko se zver ponižno umakne, da puščavnik s spodnjih palmovih vej odtrga nekaj sadov. Te ponudi levinji, ki mu jih vzame z roke tako krotko kot najkrotkejša domača žival. Ko povžije sadove, vrne se v puščavo. Vsi smo se temu čudili in ob tem dogodku spoznali, kdo izmed nas je imel živo in kdo omahljivo vero.

Na Črni prsti.*)

Ždaj čast Bogu! Dospeli smo do vrha!
Razburjeno utriplje nam srce,
Na čelu potne kaplje se iskre.
A ni nam mar, da palica se krha
In kreše iskre iz kremenca,
Saj težka vsaka pot je do namena.

Na vrhu smo! Prijatelji veseli,
Kako Triglav štrli, glavav gora,
Kako temni meglena plan morja,
Kako se lepe Soče struga beli,
Kako vrstijo s hribi se gorice,
Kako po njih samevajo vasice!

Prijatelji, vi glejte domovino,
Jaz gledam rodno svojo vas samo.
Za drugo vse zapira se oko.
Le tja, le tja, kjer pod strmò pečino,
Stoji sred sadnih vrtov ljuba koča,
Le tja me vleče srca želja vroča.

Ob tihí vasi cerkvice se smeje,
Krog nje se razprostira božji vrt,
Kjer dolgo že vrtnari bela smrt.
V gredice svoje mnogo nád poseje.
A nade zrno ji ne dozoreva,
Zorelo še do sodnjega bo dneva.

Na božji njivi v tihih grobov vrsti
Že mnogo dragih src pokojno spi:
Učitelj, ded, prijatelj mladih dnij
In boter, ki me držal je pri krsti.
Najgorje pa mi bela smrt obeta,
Da tam zaspè še mater in očeta.

Zato veselo dôni vaša pesem,
Na Črni prsti jaz ne bom zapel,
Na gori tej nikdar ne bom vesel.
Zakaj spomin mi vstaja v duši resen,
Da v Črni prsti smrt kedaj zagrebe —
Očeta mi in, mati draga — tebe.

F. S. Finžgar.

*) Črna prst — gora na meji Kranjske in Goriške.

